

v Teržiču umeten mojster svojiga rokodelstva, so nam lično farbandi višnjevi pavolniki (Cottone) in pertene rute očitno pokazale. — Še več pa čez leto izdelata in prodá enakiga blaga J. Peharc, tudi fabrikant in farbar v Teržiču. — Veliko tavžent vatlov imenovaniga pavolnika te dva mojstra na leto izdelata, in z svojo robo kmetice cele krajnske dežele in družih bližnih krajev oblačita. V hvalo teh dveh mojstrov moramo še to le pristaviti, de so že večkrat Némci in Čehje si veliko prizadevali enako blagó izdelovati, tóde imenovana mojstra sta jih vselej prekosila! — Komaj smo jenjali teržiške mojstre hvaliti, moramo zopet dva rokodelca iz Teržiča v misli vzeti, katerih blagó je zavoljo majhne cene krog in krog znano; dva čevljarja sta namreč: J. Megušar in M. Klopčauer, ktera veliko tavžent čevljev na leto prodosta; sam Klopčauer jih na leto čez 30 tavžent ženskih in otročjih čevljev izdelata, katerih cena je od 8 do 26 krajcerjev. Naš presvitli Cesar so se Sami čez majhno ceno zavzeli, ko so v razstavi imenovane čevlje ogledovali. — Možki kožuh iz žlahtnih kóž in labudji naročnik (šticelj) J. Nuška iz Ljubljane, moramo pohvaliti. —

(Dalje sledi.)

Vprašanje?

Kdo med vami, dragi kmetovavci, vé, koliko sená en vól potrebuje, de en funt mesá zredi? Mislimo, de bo le malokdo to vganjko zadel. Poskušajte jo najiti, posebno tisti, ki živino pitate! De pa ne boste mislili, de je morebiti to vprašanje le kaka kratkočasnica po navadi družih vganjk, vam povémo, de so nemški kmetovavci pri letašnjemu velikemu zboru v Munakovim (München) na Bavarskim ravno to vprašanje vganovali, in de ga je le gosp. Hlubek, učenik kmetištva v Gradcu zadel, kterimu so bile skušnje znane, ki so jih v ti reči neki koróški kmetovavci že večkrat naredili. — V prihodnjimu listu vam bomo znajdbo te kmetijske vganjke povedali.

Pogled v ptuje kraje.

Nov popis Jeruzalema in bližnih svetih krajev.

Mislimo, de bomo vsim bravcam vstregli, ki jim tukaj popis Jeruzalema in več drugih s. mést damo, kakor smo ga v popisu nekiga avstrijskiga mornarskiga zdravnika brali, kateri je ni davnej, to je 25. Rožnicveta tega leta, v imenovanih krajih popotval. To popisovanje bo bravcam toliko bolj vseč, ker je od moža, ki resnico ljubi, in ne perpoveduje samo to, kar so drugi vidili, ampak kar je sam z lastnimi očmi ogledval; zraven tega je pa tudi to popisovanje nar posledniši, ki ga imamo od svéte dežele, in nam razklada, kakor je ravno zdaj ondi. Ni ga kristjana, de bi popisovanja svetih krajev rad ne slišal, kjer je Kristus, naš Gospod živel, učil in umerl; poslušajte tedaj, kaj popotnik popisuje:

„Naš mornarski vodja nam je v Jeruzalem popotovati dovoljil, in tedaj nam pri mestu Jope (Jafi) na suho stopiti ukazal. Pot v tistim kraji je ravno tako nepripravna, kakor tudi nevarna; Beduini (poljanci) namreč so se vladanju zoperpostavili in se skupama brez poglavarstva po deželi klatijo. Jopovski baša (poglavar) nam je sicer

močno brambo dal, vender je bila še preslaba. Naše tovaršije je bilo 43 ljudi. — 25. dan Rožnicveta 1844. zvečer ob desetih smo v Jopi iz svetvavnikove (konzulove) hiše odrinili, smo šli skoz Ramla, Loud, skoz Terebintsko dolino, kjer je David velikana Goliata in Filistejce premagal; smo obiskali grob Makabejskih bratov, grob preroka Jeremija, duplino s. Janeza kerstnika in cerkev, ki je njemu na čast zidana, pušavo s. Janeza, in veliko drugih svetih krajev; Salomonov vert, Apostelska duplina, in deblo od kteriga je sveti križ usekan bil, so bili nam pri poti, in na zadnje smo zagledali samo mesto Jeruzalem. Kak mnogopomenljivi pogled!

Vsakiga je le eno sveto, ojestro, gineče občutenje prevzelo. Čudno je, de ta kraj ravno tako tudi nejevernike gane; naši arabski čuvari so bili ravno tako ponižni kakor mi, oni so s kónj stopili in tla kuševali. Vse drugačneje čutenje človeka obhaja, ki se vsim tistim krajem približuje, kjer je naš Zveličar živel in budil in kjer je svojo kri prelil, — ki tiste kraje ogleduje, se jih dotikuje, jim čast skazuje. Vsaki hrib, vsaka dolina, vsako drevó, vsaki kamen, vsaka ruša zemlje ima svojo zgodbo, svoj spomin, svoj pomèn.

Čez toliko sto let, po neštevilnih vojskah in prekucijah so se vender sveti spomniki večidel ohranili. Ktera moč bi tudi v stanu bila, znamnja božje ljubezni in usmiljenja zbrisati? Duhovske družbe so precej po Kristusovim odhodu vse važne mesta in kraje preiskale in popisale, in znajo od vsaciga drevesa, od vsaciga poslopja, od vsaciga predelanjja, podertja in noviga ozidja natanjko pripovedati, zato je lahko v vsakim vprašanju in dvomenju razlago dobiti.

27. dan smo prišli v romarsko stanovanje latinskih očetov (patres latini) v Jeruzalemu. V samostanovi cerkvi pri svetim u Salvatorju (zveličarju) smo opravili prvo zahvalno molitev za srečno popotvanje, in smo se potem začeli kój pripravljati in skerbeti, kako bi mogli božji grob obiskati. To doseči, so posebne pota potrebne, zakaj svetinja kristjanov, to je božji grob, je v mahomedanskih (turških) rokah, kateri njegov sveti hram skerbno zapert, in na njegovih vratih obilno stražo imajo. Vselej je treba na milost tih samosilnikov čakati, ko hozhe kdo noter iti. Pobožni mnih, ki svete opravila opravljajo, se morajo po 3 mesce noter zapirati dajati, in le redko zamorejo pod prosto obnebe priti. Mi smo imeli posebne turške dovolivne liste (fermane) seboj, ter nismo imeli nič zadržka, zato smo kar vhodnino plačali in smo smeli upati, skorej noter pušeni biti; potlej pa smo se namenili, mestne okolšine ogledati.

(Dalje sledi.)

Kmetijske opravila v meszu Listopada.

Zhe je fhe kaj répe, kapufa, korenja ali péfe na polju, ne odlafhaj, dokler se ti lépo vreme ponuja, domu spraviti, de ne bofh fhkode terpel. — Zhe ni mrasa, in ako le vreme perpušti, fej pfhenizo. — Teshko fevnate njive sprafhi, de jih mras bolj prevsame, na spomlad se dajo loshej prevlézhi. — Divjake sa zépljenje okoli noviga méfza safadi. — Zhebéle od sdaj pred premrasenjem varvaj. — Shivino na pafho ne goni vezh, in v hlevu luknje samafhi, de bo v hlevu bolj gorko. — De bofh s klajo lahko s-hajal, prevdari sdaj: koliko glav shivine bofh redil, in koliko sa vfako glavo